

Warszawa, dnia 11 stycznia 2021 r.

Poz. 54

USTAWA

z dnia 18 grudnia 2020 r.

o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz niektórych innych ustaw^{1), 2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 470, 471, 1087 i 2338) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 pkt 26 otrzymuje brzmienie:

„26) transeuropejska sieć drogowa – sieć drogową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej określoną w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylającego decyzję nr 661/2010/UE (Dz. Urz. UE L 348 z 20.12.2013, str. 1, z późn. zm.³⁾);”;

2) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. 1. Po drogach publicznych dopuszcza się ruch pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, z uwzględnieniem art. 41a ust. 1 oraz z wyjątkiem określonym w art. 41b ust. 1.

2. Dopuszcza się wprowadzenie albo ustanowienie zakazu ruchu pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej powyżej 10 t albo powyżej 8 t:

- 1) po określonej drodze publicznej lub jej odcinku,
- 2) w strefie obejmującej co najmniej dwie drogi publiczne lub ich odcinki – zwanego dalej „zakazem”.

3. Zakaz, o którym mowa w ust. 2:

- 1) pkt 1 – wprowadza właściwy zarządca drogi za pośrednictwem znaku drogowego;
- 2) pkt 2 – ustanawia właściwa rada gminy (miasta) w drodze uchwały.

¹⁾ Niniejsza ustawa w zakresie swojej regulacji uzupełnia wdrożenie dyrektywy Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającej dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (Dz. Urz. WE L 235 z 17.09.1996, str. 59, Dz. Urz. WE L 67 z 09.03.2002, str. 47 oraz Dz. Urz. UE L 115 z 06.05.2015, str. 1) w zakresie przepisu art. 3 ust. 1 i art. 7 w związku z pkt 3.1 i 3.4 załącznika I, w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 marca 2019 r. w sprawie C-127/17 Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej – zbiór orzeczeń EU:C:2019:236.

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz ustawę z dnia 23 października 2018 r. o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg.

³⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 136 z 09.05.2014, str. 10, Dz. Urz. UE L 126 z 14.05.2016, str. 3, Dz. Urz. UE LI 128 z 19.05.2017, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 43 z 14.02.2019, str. 1.

4. Wprowadzenie albo ustanowienie zakazu jest dopuszczalne na drogach publicznych lub ich odcinkach, których parametry techniczne lub stan techniczny konstrukcji nawierzchni jezdni nie są dostosowane do ruchu pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej powyżej 10 t albo powyżej 8 t, spełniających co najmniej jedną z następujących przesłanek:

- 1) droga lub jej odcinek przebiega przez obszar, na którym znajduje się:
 - a) forma ochrony przyrody, o której mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 lub 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2020 r. poz. 55, 471 i 1378), lub graniczy z takim obszarem,
 - b) wyjście:
 - ze żłobka lub klubu dziecięcego, o których mowa w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2020 r. poz. 326, 568 i 1747), lub
 - z przedszkola w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2020 r. poz. 910 i 1378 oraz z 2021 r. poz. 4), lub
 - ze szkoły w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, do której uczęszczają dzieci w wieku do lat 15, lub
 - z placówki opiekuńczo-wychowawczej, o której mowa w art. 93 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 821), do której uczęszczają dzieci w wieku do lat 15,
 - c) zabytek nieruchomy objęty formą ochrony zabytków, o której mowa w art. 7 pkt 1 lub 1a ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 r. poz. 282, 782 i 1378), lub graniczy z takim obszarem;
- 2) droga lub jej odcinek przebiega przez teren intensywnej zabudowy mieszkaniowej określonej w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku – w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy;
- 3) droga lub jej odcinek przebiega przez uzdrowisko albo obszar ochrony uzdrowiskowej w rozumieniu odpowiednio art. 2 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1662 oraz z 2020 r. poz. 36) lub graniczy z takim uzdrowiskiem albo obszarem ochrony uzdrowiskowej;
- 4) droga lub jej odcinek przebiega przez obszar górniczy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2020 r. poz. 1064, 1339 i 2320) lub graniczy z takim obszarem;
- 5) droga lub jej odcinek przebiega przez teren zagrożony ruchami masowymi ziemi, o którym mowa w art. 110a ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, 1378, 1565, 2127 i 2338), lub teren, na którym występują te ruchy;
- 6) droga lub jej odcinek przebiega przy obiekcie budowlanym, dla którego wstrząsy lub drgania wynikające z ruchu pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej powyżej 8 t mogą powodować uszkodzenie tego obiektu;
- 7) droga lub jej odcinek graniczy:
 - a) z obszarem, na którym znajduje się szpital w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 295, 567, 1493, 2112, 2345 i 2401),
 - b) ze strefą ochronną Pomnika Zagłady, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 7 maja 1999 r. o ochronie terenów byłych hitlerowskich obozów zagłady (Dz. U. z 2015 r. poz. 2120).

5. Wprowadzenie albo ustanowienie zakazu jest dopuszczalne także na drogach publicznych lub ich odcinkach, które:

- 1) nie posiadają chodnika, bezkolizyjnego przejścia dla pieszych lub przejścia dla pieszych wyposażonego w sygnalizację świetlną oraz
- 2) przebiegają przez obszar, na którym znajduje się wyjście z obiektu wymienionego w ust. 4 pkt 1 lit. b.

6. Zakaz może być wprowadzony albo ustanowiony wyłącznie na drodze publicznej lub jej odcinku, które spełniają wymagania określone w ust. 4 albo 5.

7. Nie można wprowadzić ani ustanowić zakazu na:

- 1) drogach publicznych lub ich odcinkach, które zostały wybudowane lub przebudowane z udziałem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, przez okres 5 lat od dnia oddania drogi lub jej odcinka do użytkowania;
- 2) drogach publicznych lub ich odcinkach w transeuropejskiej sieci drogowej;
- 3) drogach krajowych lub ich odcinkach, z wyjątkiem dróg krajowych zarządzanych przez prezydentów miast na prawach powiatu.

8. Zakazu nie stosuje się do:

- 1) autobusów;
- 2) pojazdów biorących udział w akcjach ratowniczych oraz przy bezpośredniej likwidacji skutków klęsk żywiołowych;
- 3) pojazdów zarządców dróg publicznych oraz podmiotów wykonujących obowiązki zarządcy drogi na jego rzecz z zakresu utrzymania dróg;
- 4) pojazdów Policji, Inspekcji Transportu Drogowego, Służby Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Krajowej Administracji Skarbowej wykorzystywanych przez Służbę Celno-Skarbową oraz jednostek ochrony przeciwpożarowej, wykonujących zadania tych służb lub podmiotów;
- 5) pojazdów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i państw sojusznicznych;
- 6) pojazdów Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie oraz podmiotów wykonujących na jego rzecz zadania wynikające z ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2020 r. poz. 310, 284, 695, 782, 875 i 1378).

9. Zarządca drogi, z zachowaniem zasad niedyskryminacji, może zwolnić z obowiązku przestrzegania zakazu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, innych użytkowników drogi lub inne rodzaje pojazdów niż wymienione w ust. 8. Informację o zwolnieniu z obowiązku przestrzegania zakazu umieszcza się na znaku drogowym, o którym mowa w ust. 3 pkt 1.

10. Strefa, o której mowa w ust. 2 pkt 2, może obejmować wyłącznie drogi publiczne lub ich odcinki spełniające wymagania, o których mowa w ust. 4 albo 5.

11. Ustanowienie strefy, o której mowa w ust. 2 pkt 2, wymaga uzyskania zgody organów zarządzających drogami i ruchem na drogach publicznych lub ich odcinkach, które mają znajdować się w tej strefie.

12. Organy, o których mowa w ust. 11, uzgadniają projekt uchwały, o której mowa w ust. 3 pkt 2, w terminie 21 dni od dnia otrzymania projektu uchwały. Niezajęcie przez organ stanowiska w tym terminie uznaje się za uzgodnienie projektu uchwały.

13. Uchwała, o której mowa w ust. 3 pkt 2, jest aktem prawa miejscowego i określa:

- 1) drogi publiczne lub ich odcinki objęte strefą, o której mowa w ust. 2 pkt 2, oraz granice tej strefy;
- 2) dopuszczalny nacisk pojedynczej osi napędowej pojazdów poruszających się po drogach publicznych lub ich odcinkach objętych strefą, o której mowa w ust. 2 pkt 2.

14. Rada gminy (miasta) może określić w uchwale, o której mowa w ust. 3 pkt 2, wyjątki od stosowania zakazu, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w odniesieniu do użytkowników drogi lub rodzajów pojazdów innych niż wymienione w ust. 8, z zachowaniem zasad niedyskryminacji i przejrzystości.

15. Granicę strefy, o której mowa w ust. 2 pkt 2, oznacza się znakiem drogowym wskazującym dopuszczalny nacisk pojedynczej osi napędowej pojazdów, które mogą poruszać się po drogach publicznych lub ich odcinkach objętych strefą.”;

3) po art. 41 dodaje się art. 41a–41e w brzmieniu:

„Art. 41a. 1. Na drogowych przejściach granicznych, o których mowa w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1776), znajdujących się na granicy zewnętrznej w rozumieniu art. 2 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz. Urz. UE L 77 z 23.03.2016, str. 1, z późn. zm.⁴⁾), mogą być wprowadzane zakazy ruchu pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej poniżej 11,5 t po drodze publicznej albo jej odcinku znajdujących się w zasięgu terytorialnym przejścia granicznego określonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 16 ust. 3a tej ustawy.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, wprowadza właściwy zarządca drogi za pośrednictwem znaku drogowego.

Art. 41b. 1. Po drogach publicznych o nawierzchni innej niż bitumiczna, betonowa, kamienna lub klinkierowa, w tym kostkowa lub płytowa, dopuszcza się wyłącznie ruch pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 8 t.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do pojazdów, o których mowa w art. 41 ust. 8.

3. Zarządca drogi, z zachowaniem zasad niedyskryminacji, na drogach, o których mowa w ust. 1, może podnieść dla niektórych użytkowników drogi lub rodzajów pojazdów wartość dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t albo 10 t w przypadkach uzasadnionych koniecznością:

- 1) zapewnienia niezbędnego dojazdu do nieruchomości;
- 2) prowadzenia robót budowlanych na tej drodze.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, zarządca drogi podnosi wartość dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t albo 10 t za pośrednictwem znaku drogowego.

Art. 41c. 1. Do kontroli przestrzegania przez korzystających z dróg publicznych zakazów, o których mowa w art. 41 ust. 2 oraz art. 41a ust. 1, a także dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej, o którym mowa w art. 41b ust. 1 i 3, są uprawnieni:

- 1) inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego;
- 2) funkcjonariusze Policji;
- 3) funkcjonariusze Straży Granicznej;
- 4) funkcjonariusze Służby Celno-Skarbowej;
- 5) osoby działające w imieniu zarządcy drogi, z wyjątkiem Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad;
- 6) strażnicy gminni (miejscy).

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, jest przeprowadzana na zasadach i warunkach określonych w przepisach działu V rozdziału 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym oraz w sposób określony w tych przepisach.

3. Z kontroli, o której mowa w ust. 1, sporządza się protokół.

4. Protokół podpisują kontrolujący i kontrolowany. Odmowę podpisania protokołu przez kontrolowanego kontrolujący odnotowuje w protokole kontroli i podaje jej przyczynę.

5. Oryginał protokołu kontroli zatrzymuje kontrolujący, a kopię doręcza się kontrolowanemu.

6. Do protokołu kontroli kontrolowany może wnieść zastrzeżenia.

Art. 41d. 1. Za naruszenie zakazu, o którym mowa w art. 41 ust. 2 albo art. 41a ust. 1, albo za przekroczenie dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej, o którym mowa w art. 41b ust. 1 albo 3, wymierza się, w drodze decyzji administracyjnej, karę pieniężną.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza się w wysokości:

- 1) 3000 zł – gdy nacisk pojedynczej osi napędowej przekracza dopuszczalną wartość nie więcej niż o 10%,
- 2) 6000 zł – gdy nacisk pojedynczej osi napędowej przekracza dopuszczalną wartość o więcej niż 10% i nie więcej niż 20%,

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 251 z 16.09.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 74 z 18.03.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 327 z 09.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 236 z 19.09.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 135 z 22.05.2019, str. 27.

3) 10 000 zł – gdy nacisk pojedynczej osi napędowej przekracza dopuszczalną wartość o więcej niż 20% – w przypadku gdy kontrolujący nie stwierdzi jednoczesnego wykonywania przejazdu po drodze publicznej pojazdu nienormatywnego bez zezwolenia kategorii V, o którym mowa w art. 64d ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, albo z przekroczonymi parametrami technicznymi pojazdu wskazanymi w tym zezwoleniu, w zakresie dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej.

3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza się w wysokości:

1) 12 000 zł – gdy nacisk pojedynczej osi napędowej przekracza dopuszczalną wartość nie więcej niż o 20%,

2) 20 000 zł – gdy nacisk pojedynczej osi napędowej przekracza dopuszczalną wartość o więcej niż 20%

– w przypadku gdy kontrolujący stwierdzi jednoczesne wykonywanie przejazdu po drodze publicznej pojazdu nienormatywnego bez zezwolenia kategorii V, o którym mowa w art. 64d ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, albo z przekroczonymi parametrami technicznymi pojazdu wskazanymi w tym zezwoleniu, w zakresie dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej.

4. Przekroczenia dopuszczalnej wartości nacisku pojedynczej osi napędowej, o których mowa w ust. 2 i 3, ustala się jako różnicę między naciskiem pojedynczej osi napędowej danego pojazdu poruszającego się po drodze lub jej odcinku, stwierdzonym przez kontrolującego, a dopuszczalną wartością nacisku pojedynczej osi napędowej obowiązującą na danej drodze lub jej odcinku na podstawie zakazu, o którym mowa w art. 41 ust. 2 albo art. 41a ust. 1, albo zgodnie z art. 41b ust. 1 albo 3.

5. Przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, zgodnie z ust. 2 nie bierze się pod uwagę zakresu przekroczenia nacisku pojedynczej osi napędowej ponad 11,5 t.

6. W przypadku gdy naruszenie albo przekroczenie, o którym mowa w ust. 1, stwierdzono w stosunku do więcej niż jednej pojedynczej osi napędowej pojazdu, wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, ustala się na podstawie wartości nacisku pojedynczej osi napędowej o największym przekroczeniu dopuszczalnej wartości nacisku.

7. Decyzję o nałożeniu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, wydaje właściwy ze względu na miejsce przeprowadzanej kontroli organ Inspekcji Transportu Drogowego, Policji, Straży Granicznej, naczelnik urzędu celno-skarbowego albo zarządca drogi, z wyjątkiem Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, decyzję o nałożeniu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, wydaje ponadto, z upoważnienia wójta (burmistrza, prezydenta miasta), właściwy ze względu na miejsce przeprowadzanej kontroli komendant straży gminnej (miejskiej). Od decyzji komendanta straży gminnej (miejskiej) przysługuje odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

9. W przypadku gdy strażnik gminny (miejski) w trakcie kontroli, o której mowa w art. 41c ust. 1, stwierdzi naruszenie albo przekroczenie, o którym mowa w ust. 1, oraz jednoczesny przejazd pojazdu nienormatywnego bez zezwolenia kategorii V, o którym mowa w art. 64d ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, albo z przekroczonymi parametrami technicznymi pojazdu wskazanymi w tym zezwoleniu, w zakresie dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej, przekazuje protokół, o którym mowa w art. 41c ust. 3, właściwemu ze względu na miejsce przeprowadzanej kontroli organowi Inspekcji Transportu Drogowego.

10. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada się na podmiot wykonujący:

1) przejazd;

2) czynności ładunkowe, jeżeli wykonał te czynności w sposób powodujący przekroczenie nacisku pojedynczej osi napędowej pojazdu, w stosunku do wartości nacisku osi określonej na podstawie zakazu, o którym mowa w art. 41 ust. 2 albo art. 41a ust. 1, albo zgodnie z art. 41b ust. 1 albo 3, jeżeli okoliczności lub dowody wskazują, że podmiot ten miał wpływ lub godził się na powstanie naruszenia albo przekroczenia określonego w ust. 1;

3) inne niż wymienione w pkt 2 czynności związane z przejazdem pojazdu, w szczególności na organizatora transportu, nadawcę, odbiorcę lub spedytora, jeżeli okoliczności lub dowody wskazują, że podmiot ten miał wpływ lub godził się na powstanie naruszenia albo przekroczenia określonego w ust. 1.

11. Nie wszczynają się postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, wobec podmiotu wykonującego przejazd, a postępowanie wszczęte w tej sprawie umarza się, jeżeli rzeczywista masa całkowita pojazdu lub zespołu pojazdów nie przekracza dopuszczalnej wielkości, a przekroczenie dotyczy wyłącznie nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t w przypadku przewozu przez ten pojazd ładunków sypkich oraz drewna.

12. Kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, jest uiszczana na wskazany w decyzji administracyjnej wyodrębniony rachunek bankowy organu, który ją nałożył, w terminie 21 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary pieniężnej stała się ostateczna. Koszty związane z uiszczeniem kary pokrywa obowiązany podmiot.

13. Środki z kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, zgromadzone na rachunku, o którym mowa w ust. 12, są przekazywane w terminie 7 dni od dnia uiszczenia tej kary do budżetu jednostki samorządu terytorialnego, w zarządzaniu której znajduje się droga publiczna lub jej odcinek, na których stwierdzono naruszenie zakazu, o którym mowa w art. 41 ust. 2 albo art. 41a ust. 1, albo stwierdzono przekroczenie dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej, o którym mowa w art. 41b ust. 1 albo 3.

14. W przypadku gdy zostanie stwierdzona okoliczność uzasadniająca nałożenie kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, na zagraniczny podmiot mający siedzibę albo miejsce zamieszkania w państwie, z którym Rzeczpospolita Polska nie jest związana umową lub porozumieniem o współpracy we wzajemnym dochodzeniu należności, albo możliwość egzekucji należności nie wynika wprost z przepisów międzynarodowych oraz przepisów tego państwa, kontrolujący pobiera kaucję w wysokości odpowiadającej przewidywanej karze pieniężnej. Przepisy art. 13m ust. 3–10 stosuje się odpowiednio.

15. W przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 41 ust. 2 albo art. 41a ust. 1, albo przekroczenia dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej, o którym mowa w art. 41b ust. 3, nie stosuje się przepisu art. 92 § 1 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2019 r. poz. 821, z późn. zm.⁵⁾).

Art. 41e. Na drogach publicznych nie stosuje się znaków ograniczających dopuszczalny nacisk pojedynczej osi napędowej innych niż określone w art. 41 ust. 3 pkt 1 i ust. 15 oraz w art. 41a ust. 2.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695, 1298 i 2320) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 145a dodaje się art. 145aa w brzmieniu:

„Art. 145aa. § 1. Można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy zostało wydane orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanej decyzji.

§ 2. W sytuacji określonej w § 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.”;

2) w art. 146 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Uchylenie decyzji z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 1 i 2 nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło dziesięć lat, zaś z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 3–8 oraz w art. 145a–145b, jeżeli od dnia doręczenia lub ogłoszenia decyzji upłynęło pięć lat.”;

3) w art. 147 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 oraz art. 145a–145b następuje tylko na żądanie strony.”;

4) w art. 151 w § 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) odmawia uchylenia decyzji dotychczasowej, gdy stwierdzi brak podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a, art. 145aa lub art. 145b, albo

2) uchyla decyzję dotychczasową, gdy stwierdzi istnienie podstaw do jej uchylenia na podstawie art. 145 § 1, art. 145a, art. 145aa lub art. 145b, i wydaje nową decyzję rozstrzygającą o istocie sprawy.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110, 284, 568, 695, 1087 i 1517) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 35a otrzymuje brzmienie:

„35a) pojazd nienormatywny – pojazd lub zespół pojazdów, którego naciski osi wraz z ładunkiem lub bez ładunku, wymiary lub rzeczywista masa całkowita wraz z ładunkiem lub bez niego są większe od dopuszczalnych przewidzianych w przepisach niniejszej ustawy;”;

2) w art. 64:

a) w ust. 2 wyrazy „zezwoleń kategorii I lub kategorii II” zastępuje się wyrazami „zezwolenia kategorii I”;

b) w ust. 3 wyrazy „kategorii I–VII” zastępuje się wyrazami „kategorii I–V”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kierujący pojazdem nienormatywnym jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać uprawnionym osobom zezwolenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1.”;

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1238 oraz z 2020 r. poz. 568, 956, 1086, 1517 i 2112.

- 3) uchyla się art. 64a;
- 4) w art. 64b w ust. 1 wyrazy „kategorii II” zastępuje się wyrazami „kategorii I”;
- 5) w art. 64c:
 - a) w ust. 1 wyrazy „kategorii III–VI” zastępuje się wyrazami „kategorii II–IV”;
 - b) w ust. 3:
 - w pkt 1 wyrazy „kategorii III” zastępuje się wyrazami „kategorii II”;
 - w pkt 2 wyrazy „kategorii IV–VI” zastępuje się wyrazami „kategorii III i IV”;
 - c) w ust. 4 wyrazy „kategorii III i IV” zastępuje się wyrazami „kategorii II i III”;
 - d) w ust. 5 wyrazy „kategorii IV” zastępuje się wyrazami „kategorii III” oraz wyrazy „kategorii III” zastępuje się wyrazami „kategorii II”;
 - e) uchyla się ust. 6;
 - f) w ust. 8 uchyla się zdanie drugie;
 - g) w ust. 9 wyrazy „kategorii V i VI” zastępuje się wyrazami „kategorii IV”;
- 6) w art. 64d w ust. 1 wyrazy „kategorii VII” zastępuje się wyrazami „kategorii V” oraz wyrazy „kategorii I–VI” zastępuje się wyrazami „kategorii I–IV”;
- 7) w art. 64e wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Przepisy art. 64 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 i 3 i art. 64b–64d nie dotyczą.”;
- 8) w art. 64ea wyrazy „kategorii VII” zastępuje się wyrazami „kategorii V”;
- 9) w art. 64f ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustala się maksymalną wysokość stawek opłat za wydanie zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego w:

 - 1) kategorii I – 120 zł;
 - 2) kategorii II – 2400 zł;
 - 3) kategorii III – 3600 zł;
 - 4) kategorii IV – 5800 zł;
 - 5) kategorii V na jednokrotny przejazd:
 - a) pojazdu, którego wymiary przekraczają wielkości ustalone dla kategorii II i III i którego naciski osi i masa nie są większe od dopuszczalnych – 600 zł;
 - b) w pozostałych przypadkach – 2000 zł.”;
- 10) w art. 64g w ust. 1:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) starostę – do budżetów właściwych jednostek samorządu terytorialnego, za zezwolenia kategorii I i II;”;
 - b) w pkt 2 wyrazy „kategorii III” zastępuje się wyrazami „kategorii II”;
 - c) w pkt 3 wyrazy „kategorii IV–VII” zastępuje się wyrazami „kategorii III–V”;
 - d) w pkt 4 wyrazy „kategorii VII” zastępuje się wyrazami „kategorii V”;
- 11) w art. 129:
 - a) w ust. 2 pkt 2b otrzymuje brzmienie:

„2b) sprawdzania zezwolenia, o którym mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1;”;
 - b) w ust. 4b pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kierujący pojazdem nienormatywnym nie posiada wymaganego zezwolenia;”;

- 12) w art. 129b:
- a) w ust. 2 w pkt 2 w lit. d kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:
„e) nacisku osi.”,
 - b) w ust. 3 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9–11 w brzmieniu:
„9) sprawdzenia nacisku osi pojazdu znajdującego się na drodze;
10) używania przyrządów kontrolnych lub pomiarowych służących do określania nacisku osi pojazdu;
11) uniemożliwiania jazdy pojazdem przekraczającym dopuszczalny nacisk osi.”,
 - c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:
„3a. W celu dokonania sprawdzenia nacisku osi pojazdu strażnicy gminni (miejscy), mający prawo jazdy odpowiedniej kategorii, mogą kierować tym pojazdem.”;
- 13) w art. 129d:
- a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:
„1a. Osoby działające w imieniu zarządcy drogi mogą także wykonywać, w obecności strażnika gminnego (miejskiego), kontrolę ruchu drogowego w stosunku do pojazdów w zakresie przestrzegania przepisów o nacisku osi.”,
 - b) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„W ramach wykonywania kontroli ruchu drogowego w zakresie, o którym mowa w ust. 1 i 1a, osoby działające w imieniu zarządcy drogi są upoważnione do:”;
- 14) w art. 140aa po ust. 3a dodaje się ust. 3b w brzmieniu:
„3b. Kary, o której mowa w ust. 1, za przejazd pojazdu nienormatywnego bez zezwolenia kategorii V albo z przekroczonymi parametrami technicznymi pojazdu wskazanymi w tym zezwoleniu, w zakresie dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej nie nakłada się, w przypadku gdy kontrolujący stwierdził jednoczesne naruszenie zakazu, o którym mowa w art. 41 ust. 2 albo art. 41a ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, albo przekroczenie dopuszczalnego nacisku pojedynczej osi napędowej, o którym mowa w art. 41b ust. 1 albo 3 tej ustawy.”;
- 15) w art. 140ab w ust. 1:
- a) w pkt 1 wyrazy „kategorii I i II” zastępuje się wyrazami „kategorii I”,
 - b) w pkt 2 wyrazy „kategorii III–VI” zastępuje się wyrazami „kategorii II–IV”,
 - c) w pkt 3 wprowadzenie do wyliczenia oraz lit. a i b otrzymują brzmienie:
„za brak zezwolenia kategorii V:
a) 6000 zł – gdy nacisk jednej lub wielu osi, rzeczywista masa całkowita lub wymiary pojazdu przekraczają dopuszczalne wartości nie więcej niż o 10%,
b) 10 000 zł – gdy nacisk jednej lub wielu osi, rzeczywista masa całkowita lub wymiary pojazdu przekraczają dopuszczalne wartości o więcej niż 10% i nie więcej niż 20%,”,
 - d) w pkt 7 wyrazy „kategorii VII” zastępuje się wyrazami „kategorii V”;
- 16) załącznik nr 1 do ustawy otrzymuje brzmienie określone w załączniku do niniejszej ustawy.
- Art. 4.** W ustawie z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 oraz z 2020 r. poz. 2299 i 2320) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w art. 272 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:
„§ 2a. Można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy zostało wydane orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, które ma wpływ na treść wydanego orzeczenia. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio, z tym że termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania biegnie od dnia publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.”;
 - 2) w art. 285 § 2 otrzymuje brzmienie:
„§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli skarga o wznowienie postępowania została oparta na podstawie wznowienia określonej w art. 272 § 1, 2a i 3.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 23 października 2018 r. o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg (Dz. U. z 2020 r. poz. 1430, 1747 i 2338) w art. 24 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

- „3) podnoszenie standardów technicznych dróg powiatowych i dróg gminnych, w szczególności dostosowanie ich do ruchu pojazdów o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, oraz zachowanie jednorodności sieci dróg powiatowych i dróg gminnych pod względem spełniania tych standardów;”.

Art. 6. 1. Postępowania w sprawie wydania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii I, o której mowa w art. 64a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

2. Opłata, o której mowa w art. 64a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, jest zwracana podmiotowi, który złożył wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia umorzenia postępowania.

Art. 7. 1. Do postępowań w sprawie wydania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii II–VII, o których mowa w art. 64b–64d ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Postępowania w sprawie wydania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii IV i VI, o których mowa w art. 64c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, obejmujące wyłącznie możliwość ruchu pojazdu o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, wszczęte i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

3. Opłata, o której mowa w art. 64c ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, jest zwracana podmiotowi, który złożył wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia umorzenia postępowania.

4. W przypadku gdy wniosek o wydanie zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii IV i VI, o których mowa w art. 64c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, złożony i nierozpatrzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, obejmuje możliwość ruchu pojazdu o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t oraz inne przekroczenia wymiarów lub masy całkowitej, właściwy organ pomija wniosek w zakresie nacisków osi oraz wydaje zezwolenie w pozostałym zakresie objętym wnioskiem.

Art. 8. W przypadku stwierdzenia braku zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego, w odniesieniu do którego nie wszczęto postępowania w sprawie nałożenia kary za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustaw zmienianych w art. 1 i art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z wyjątkiem art. 140ab ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 3, który stosuje się w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 9. Postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii I, o której mowa w art. 64a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte na podstawie art. 140aa ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

Art. 10. 1. Postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii IV i VI, o których mowa w art. 64c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, obejmujące wyłącznie brak zezwolenia na przejazd pojazdu o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, wszczęte na podstawie art. 140aa ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

2. Postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii IV i VI, o których mowa w art. 64c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, obejmujące brak zezwolenia na przejazd pojazdu o:

- 1) naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t oraz
- 2) innych niż określone w pkt 1 przekroczeniach wymiarów lub masy całkowitej

– wszczęte na podstawie art. 140aa ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 i niezakończone decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się w zakresie określonym w pkt 1.

Art. 11. 1. Do postępowań w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii VII, o którym mowa w art. 64d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W przypadku postępowań w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii VII, o której mowa w art. 64d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przekroczenie dopuszczalnej wartości na oś, na podstawie którego określa się wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 140ab ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, ustala się jako różnicę między naciskiem pojedynczej osi napędowej danego pojazdu poruszającego się po drodze lub jej odcinku a dopuszczalnym naciskiem osi określonym w lp. 7 załącznika nr 1 do ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 12. Zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego, o których mowa w art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy zmienianej w art. 3, obejmujące zezwolenie na przejazd pojazdu o wymiarach lub masie całkowitej przekraczających dopuszczalne wielkości, wydane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zachowują ważność przez okres, na jaki zostały wydane.

Art. 13. 1. Do postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczących decyzji w sprawie wydania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii I, o której mowa w art. 64a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Opłata, o której mowa w art. 64a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, jest zwracana podmiotowi, który złożył wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, w terminie 14 dni od dnia, w którym orzeczenie sądu administracyjnego skutkujące koniecznością zwrotu opłaty stało się prawomocne.

Art. 14. 1. Do postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczących decyzji w sprawie wydania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii II–VII, o których mowa w art. 64b–64d ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczących decyzji w sprawie wydania zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii IV i VI, o których mowa w art. 64c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, obejmujących wyłącznie możliwość ruchu pojazdu o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Opłata, o której mowa w art. 64c ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, jest zwracana podmiotowi, który złożył wniosek o wydanie zezwolenia, o którym mowa w ust. 2, w terminie 14 dni od dnia, w którym orzeczenie sądu administracyjnego skutkujące koniecznością zwrotu opłaty stało się prawomocne.

Art. 15. Do postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczących decyzji w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii I, o której mowa w art. 64a ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wydanych na podstawie art. 140aa ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 16. 1. Do postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczących decyzji w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii IV i VI, o których mowa w art. 64c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, obejmujących wyłącznie brak zezwolenia na przejazd pojazdu o naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t, wydanych na podstawie art. 140aa ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczących decyzji w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormalnego kategorii IV i VI, o których mowa w art. 64c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, obejmujących brak zezwolenia na przejazd pojazdu o:

- 1) naciskach osi nieprzekraczających wielkości przewidzianych dla dróg o dopuszczalnym nacisku pojedynczej osi napędowej do 11,5 t oraz

2) innych niż określone w pkt 1 przekroczeniach wymiarów lub masy całkowitej

– wydanych na podstawie art. 140aa ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w zakresie określonym w pkt 1 stosuje się przepisy niniejszej ustawy.

Art. 17. 1. Do postępowań przed sądami administracyjnymi dotyczących decyzji w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii VII, o którym mowa w art. 64d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. W przypadku postępowań przed sądami administracyjnymi w sprawie nałożenia kary pieniężnej za brak zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego kategorii VII, o której mowa w art. 64d ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych prawomocnym orzeczeniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przekroczenie dopuszczalnej wartości na oś, na podstawie którego określa się wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 140ab ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, ustala się jako różnicę między naciskiem pojedynczej osi napędowej danego pojazdu poruszającego się po drodze lub jej odcinku a dopuszczalnym naciskiem osi określonym w lp. 7 załącznika nr 1 do ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 18. 1. W sprawie zakończonej decyzją ostateczną dotyczącą:

- 1) zezwolenia na przejazd pojazdu nienormatywnego albo
- 2) nałożenia kary pieniężnej za przejazd pojazdu nienormatywnego bez zezwolenia, o którym mowa w pkt 1, lub niezgodnie z warunkami określonymi dla tego zezwolenia

– w zakresie przejazdu dokonanego w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy można żądać wznowienia postępowania w związku z orzeczeniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej niezgodności przepisów krajowych nakładających obowiązek posiadania zezwoleń umożliwiających poruszanie się po drogach publicznych pojazdów o nacisku pojedynczej osi do 11,5 t z dyrektywą Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym (Dz. Urz. WE L 235 z 17.09.1996, str. 59, Dz. Urz. WE L 67 z 09.03.2002, str. 47 oraz Dz. Urz. UE L 115 z 06.05.2015, str. 1).

2. Wznowienia, o którym mowa w ust. 1, można żądać niezależnie od trasy przejazdu pojazdu lub miejsca jego załadunku lub rozładunku.

3. W sytuacji określonej w ust. 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Wznowienie postępowania następuje tylko na żądanie strony.

4. Skarga o wznowienie postępowania zawiera:

- 1) oznaczenie organu, który wydał decyzję, o której mowa w ust. 1;
- 2) datę i numer decyzji, o której mowa w ust. 1;
- 3) oznaczenie strony albo stron decyzji, o której mowa w ust. 1.

5. W przypadku gdy wznowienia postępowania żąda podmiot, który wstąpił w prawa lub obowiązki wynikające z decyzji, o której mowa w ust. 1, załącza on ponadto dowody potwierdzające następstwo prawne.

6. Uchylenie albo zmiana decyzji z przyczyny określonej w ust. 1 nie może nastąpić, jeżeli od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy upłynęło pięć lat.

7. W przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania, o którym mowa w ust. 1, wydana zostanie decyzja skutkująca koniecznością zwrotu środków zapłaconych lub ściągniętych od strony w wyniku wykonania decyzji ostatecznej, o której mowa w ust. 1, w decyzji tej określa się również kwotę podlegającą zwrotowi wraz z odsetkami.

8. Odsetki ustala się za okres od dnia zapłaty lub ściągnięcia tej kwoty od strony do dnia wydania decyzji skutkującej koniecznością zwrotu środków zapłaconych lub ściągniętych od strony w wyniku wykonania decyzji ostatecznej, o której mowa w ust. 1, w wysokości jak dla zaległości podatkowych.

9. Zwrot następuje w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja skutkująca koniecznością zwrotu środków zapłaconych lub ściągniętych od strony w wyniku wykonania decyzji ostatecznej, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna z:

- 1) budżetu właściwej jednostki samorządu terytorialnego – w przypadku gdy środki z tytułu uiszczonej opłaty albo nałożonej kary wpłynęły do tego budżetu na podstawie art. 64g ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym albo art. 140ae ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3;

2) Krajowego Funduszu Drogowego, o którym mowa w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 2268) – w przypadku gdy środki z tytułu uiszczonej opłaty albo nałożonej kary wpłynęły do tego funduszu na podstawie art. 64g ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 albo art. 140ae ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3.

10. Postępowania wszczęte na podstawie działu II rozdziału 12 i rozdziału 13 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, 695, 1298 i 2320) w sprawach zakończonych decyzjami ostatecznymi, o których mowa w ust. 1, w związku z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, o którym mowa w ust. 1, i niezakończone decyzją ostateczną lub prawomocną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stają się postępowaniami w sprawie wznowienia postępowania, do których stosuje się ust. 2 i 6–9.

11. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1–10, do postępowań, o których mowa w ust. 1 i 10, stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 19. 1. W sprawie określonej w art. 18 ust. 1 zakończonej prawomocnym orzeczeniem sądu administracyjnego można żądać wznowienia postępowania przed tym sądem w związku z orzeczeniem przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej niezgodności przepisów krajowych nakładających obowiązek posiadania zezwoleń umożliwiających poruszanie się po drogach publicznych pojazdów o nacisku pojedynczej osi do 11,5 t z dyrektywą Rady 96/53/WE z dnia 25 lipca 1996 r. ustanawiającą dla niektórych pojazdów drogowych poruszających się na terytorium Wspólnoty maksymalne dopuszczalne wymiary w ruchu krajowym i międzynarodowym oraz maksymalne dopuszczalne obciążenia w ruchu międzynarodowym.

2. Wznowienia, o którym mowa w ust. 1, można żądać niezależnie od trasy przejazdu pojazdu lub miejsca jego załadunku lub rozładunku.

3. W sytuacji określonej w ust. 1 skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Wznowienie postępowania następuje tylko na żądanie strony.

4. Wznowienia, o którym mowa w ust. 1, nie można żądać po upływie pięciu lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

5. W przypadku gdy w wyniku wznowienia postępowania, o którym mowa w ust. 1, wydane zostanie prawomocne orzeczenie skutkujące koniecznością zwrotu środków zapłaconych lub ściągniętych od strony w wyniku wykonania decyzji ostatecznej albo prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, w orzeczeniu tym określa się również kwotę podlegającą zwrotowi wraz z odsetkami.

6. Odsetki ustala się za okres od dnia zapłaty lub ściągnięcia tej kwoty od strony do dnia wydania prawomocnego orzeczenia skutkującego koniecznością zwrotu środków zapłaconych lub ściągniętych od strony w wyniku wykonania decyzji ostatecznej albo prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, w wysokości jak dla zaległości podatkowych.

7. Zwrot następuje w terminie 14 dni od dnia, w którym orzeczenie skutkujące koniecznością zwrotu środków zapłaconych lub ściągniętych od strony w wyniku wykonania decyzji ostatecznej albo prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, stało się prawomocne z:

- 1) budżetu właściwej jednostki samorządu terytorialnego – w przypadku gdy środki z tytułu uiszczonej opłaty albo nałożonej kary wpłynęły do tego budżetu na podstawie art. 64g ust. 1 pkt 1, 2 i 4 ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym albo art. 140ae ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3;
- 2) Krajowego Funduszu Drogowego, o którym mowa w ustawie z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym – w przypadku gdy środki z tytułu uiszczonej opłaty albo nałożonej kary wpłynęły do tego funduszu na podstawie art. 64g ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3 albo art. 140ae ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3.

8. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1–7, do postępowania, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 oraz z 2020 r. poz. 2299 i 2320).

Art. 20. Znaki kierunku i miejscowości wskazujące numer i rodzaj (kategorię) drogi, oznaczające zarazem dopuszczalny nacisk pojedynczej osi pojazdu poruszającego się tą drogą, zgodnie z art. 41 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, umieszczone na drogach publicznych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy mogą pozostać na drogach publicznych do czasu ustalenia organizacji ruchu przewidującej wymianę tych znaków.

Art. 21. W przypadku gdy w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy przeprowadza się nabór wniosków na dofinansowanie zadań powiatowych oraz zadań gminnych, o którym mowa w art. 21 ust. 1 lub 4 ustawy zmienianej w art. 5, do oceny tych wniosków stosuje się art. 24 ust. 1 pkt 3 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 22. Ustawa wchodzi w życie po upływie 60 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 2, art. 4, art. 18 i art. 19, które wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Duda*

„Załącznik nr 1

KATEGORIE ZEZWOLEŃ NA PRZEJAZD POJAZDU NIENORMATYWNEGO

Zezwolenie	Pojazdy nienormatywne	Drogi
Kategoria I	o długości, wysokości, naciskach osi oraz rzeczywistej masie całkowitej nie większych od dopuszczalnych, o szerokości nieprzekraczającej 3,5 m;	publiczne, z wyjątkiem ekspresowych i autostrad
Kategoria II	o naciskach osi i rzeczywistej masie całkowitej nie większych od dopuszczalnych, o szerokości nieprzekraczającej 3,2 m, o długości nieprzekraczającej: 15 m dla pojedynczego pojazdu, 23 m dla zespołu pojazdów, o wysokości nieprzekraczającej 4,3 m;	publiczne
Kategoria III	o rzeczywistej masie całkowitej oraz naciskach osi nie większych od dopuszczalnych, o szerokości nieprzekraczającej 3,4 m, o długości nieprzekraczającej: 15 m dla pojedynczego pojazdu, 23 m dla zespołu pojazdów, 30 m dla zespołu pojazdów o skrzętnych osiach, o wysokości nieprzekraczającej 4,3 m;	krajowe
Kategoria IV	o szerokości nieprzekraczającej: 3,4 m dla drogi jednojezdniowej, 4 m dla drogi dwujezdniowej klasy A i S, o długości nieprzekraczającej: 15 m dla pojedynczego pojazdu, 23 m dla zespołu pojazdów, 30 m dla zespołu pojazdów o skrzętnych osiach, o wysokości nieprzekraczającej 4,3 m, o rzeczywistej masie całkowitej nieprzekraczającej 60 t, o naciskach osi nie większych od dopuszczalnych;	publiczne
Kategoria V	o wymiarach oraz rzeczywistej masie całkowitej większych od wymienionych w kategoriach I–IV, o naciskach osi przekraczających wielkości dopuszczalne.	wyznaczona trasa wskazana w zezwoleniu”